

Schmöltz Margit
TÁT himnusza

Dunába mártja haját a Nap,
esőszag gyűlik a hónom alatt.
A part mellett kormos kárókatonát
rejt el fészkébe a szigeti láp.

A Nagy-Gete háTÁT messzi szelek
simítják végig, és régi telek
elfeledett kalácsillata száll,
TÁT engem mindig hazavár.

TÁT engem mindig hazahív,
repcét nevel, Dunát kanyarít.
Egy darabot hasít a szívemből csak,
hogyan ne menjek, itt maradjak.

TÁT engem mindig vár haza,
ölel nappal, dédelget éjszaka.
Árkában kutyatej, víztornyát ismerem,
otthonom illaTÁT, békémet itt lelem.

Egy darabot hasít a szívemből csak,
hogyan ne menjek, itt maradjak!